Dosar nr. 3-1013/2025

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 11 mai 2026 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 03 iulie 2026

Judecătoria Chişinău (sediul Rîșcani)
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

Cu participarea:
Reclamantului ***** și reprezentantului său – avocatul *****
Reprezentantului pîrîtului Direcția Generală Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău – avocatul *****

Examinînd în ședința de judecată publică cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Direcția Generală Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău privind obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil și compensarea cheltuielilor de judecată,

A C O N S T A T A T:

Argumentele și solicitările reclamantului.

La 18.04.2025, reclamantul *****, reprezentat de către avocatul *****, s-a adresat în Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani cu acțiune împotriva Direcției Generală Educație, Tineret și Sport a Consiliului mun.Chișinău privind obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind încasarea sumei de 800 000 lei cu titlu de prejudiciu moral pentru suspendarea ilegală a raporturilor de muncă și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 15000 lei (f.d. 3-64).

În motivarea acțiunii, reclamantul a precizat că, prin Ordinul nr. 1651-p din 17 august 2020, emis de Direcția Generală Educație, Tineret și Sport a municipiului Chișinău, a fost eliberat din funcția de șef al Direcției Educație, Tineret și Sport a sectorului Buiucani. Ordinul de concediere a fost contestat în instanța de contencios administrativ, iar prin hotărârile judecătorești definitive actul administrativ defavorabil a fost anulat, reclamantul fiind restabilit în funcția deținută anterior.

Reclamantul a susținut că, deși autoritatea publică pârâtă a emis ordinul de restabilire în funcție, în aceeași zi a dispus suspendarea raporturilor sale de serviciu prin Ordinul nr. 700-p din 1 februarie 2022, măsură care a fost ulterior anulată prin hotărâri judecătorești definitive, instanțele reținând caracterul ilegal al suspendării și faptul că aceasta a reprezentat o executare formală a hotărârii de repunere în funcție.

În continuare, reclamantul a menționat că, după rămânerea definitivă a hotărârii prin care a fost anulat ordinul de suspendare, a formulat cerere prealabilă prin care a solicitat repararea prejudiciului moral cauzat de suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu. Întrucât autoritatea

pârâtă nu a emis un răspuns în termenul prevăzut de lege, acesta s-a adresat instanței cu o acțiune în obligare.

Totodată, reclamantul a invocat că suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu i-a cauzat un prejudiciu moral considerabil, manifestat prin suferințe psihice și fizice, inclusiv stări de anxietate, depresie, stres posttraumatic, dificultăți de concentrare, iritabilitate, cefalee, radiculopatie și agravarea diabetului zaharat, aspecte confirmate, în opinia sa, prin actele medicale și raportul de expertiză extrajudiciară anexate la dosar. Totodată, acesta a susținut că, în pofida hotărârilor judecătorești de repunere în funcție, nu a exercitat efectiv funcția, iar ulterior raporturile sale de serviciu au încetat ca urmare a atingerii vârstei de pensionare.

În drept, reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe dispozițiile art. 329 și art. 332 din Codul muncii, precum și pe prevederile art. 60 alin. (3), art. 167 alin. (4), art. 206, art. 208 și art. 209 din Codul administrativ, susținând că procedura prealabilă și termenul de sesizare a instanței au fost respectate. În aceste circumstanțe, reclamantul a solicitat obligarea autorității pârâte la repararea prejudiciului moral cauzat prin suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu și încasarea sumei de 800 000 lei cu acest titlu.

La data de 20 martie 2026, ***** a depus cerere de concretizare a cerințelor expuse în acțiunea inițială, prin care a solicitat: încasarea din contul Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a mun. Chișinău a sumei de 10 000 MDL, cu titlu de cheltuieli pentru efectuarea raportul de expertiză psihologică, în temeiul bonul de plată DAA 51110428 din 19.09.2024. (f.d. 136-158)

În motivarea cererii, reclamantul a precizat că raportul de expertiză psihologică evidențiază prejudiciul moral suferit ca urmare a emiterii ordinului de suspendare a raporturilor de serviciu și constituie un mijloc de probă relevant pentru soluționarea cauzei. Totodată, acesta a invocat prevederile art. 60 alin. (3) din Codul de procedură civilă, susținând că formularea unei asemenea pretenții accesorii nu echivalează cu modificarea acțiunii.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

Prin referința formulată, Direcția Generală Educație, Tineret şi Sport a Consiuliului mun. Chişinău (în continuare DGETS) a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată (f.d. 90-93).

În motivarea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a precizat că hotărârile judecătorești pronunțate în litigiile anterioare privind concedierea și suspendarea reclamantului au fost executate, fiind emise actele administrative necesare pentru anularea ordinului de concediere, restabilirea reclamantului în funcție, precum și pentru executarea hotărârilor privind plata drepturilor salariale și a despăgubirilor stabilite de instanțele de judecată. Totodată, a menționat că ulterior a fost emis Ordinul nr. 2238-P din 20 iunie 2025 în vederea executării hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 27 iulie 2023 și a Deciziei Curții de Apel Centru din 12 februarie 2025.

Afirmațiile reclamantului privind neexecutarea actelor judecătorești sunt neîntemeiate, întrucât acesta a beneficiat de plata salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă, precum și de alte drepturi bănești stabilite prin hotărâri judecătorești definitive. De asemenea, a precizat că raporturile de serviciu ale reclamantului au încetat la 22 noiembrie 2024 ca urmare a atingerii limitei de vârstă.

În continuare, pârâta a invocat dispozițiile art. 68 din Legea nr. 181/2014 privind finanțele publice și responsabilitatea bugetar-fiscală, precum și ale art. 453 din Codul de procedură civilă, susținând că executarea obligațiilor bănești stabilite prin hotărâri judecătorești este supusă

procedurii prevăzute de lege, iar declararea recursului suspendă executarea în cazurile expres prevăzute.

Totodată, pârâta a invocat faptul că reclamantul a obținut anterior despăgubiri morale în alte litigii, inclusiv prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 3 noiembrie 2023 și prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 13 august 2025, prin care i-au fost acordate despăgubiri pentru concedierea ilegală și pentru neexecutarea în termen rezonabil a unor hotărâri judecătorești.

În aceste condiții, pârâta a susținut că reclamantul a beneficiat deja de despăgubiri pentru prejudiciile pretins suferite, astfel încât pretenția privind acordarea unui nou prejudiciu moral în sumă de 800 000 lei este neîntemeiată, solicitând respingerea integrală a acțiunii.

În dezacord cu poziția pârâtei expusă în referința din 11 martie 2026, la 12 martie 2026, avocata *****, în numele și interesele reclamantului *****, a depus obiecții la referința formulată de autoritatea pârâtă, solicitând respingerea argumentelor invocate și admiterea acțiunii (f.d. 97-121).

În motivarea obiecțiilor, a susținut că argumentele pârâtei referitoare la executarea hotărârilor judecătorești sunt nerelevante pentru soluționarea cauzei, întrucât obiectul litigiului îl constituie repararea prejudiciului moral cauzat prin suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu, iar nu executarea obligațiilor privind plata drepturilor salariale.

Totodată, s-a precizat că prin hotărârile judecătorești definitive a fost stabilit caracterul ilegal al Ordinului nr. 700-p din 1 februarie 2022 privind suspendarea raporturilor de serviciu ale reclamantului, această împrejurare beneficiind de autoritatea lucrului judecat și generând obligația autorității publice de a repara prejudiciul cauzat.

Partea reclamantă a mai susținut că executarea ulterioară a hotărârilor judecătorești și emiterea actelor administrative aferente nu înlătură răspunderea autorității pentru prejudiciul moral rezultat din emiterea actului administrativ ilegal, iar normele legale invocate de pârâtă privind executarea documentelor executorii nu sunt incidente prezentului litigiu.

De asemenea, s-a invocat că despăgubirile morale acordate reclamantului în alte litigii au avut un obiect distinct, vizând concedierea ilegală și neexecutarea în termen rezonabil a unor hotărâri judecătorești, fără a acoperi prejudiciul moral cauzat prin suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu. Totodată, s-a susținut că încetarea ulterioară a raporturilor de serviciu ca urmare a atingerii vârstei de pensionare nu afectează dreptul reclamantului la repararea prejudiciului produs prin actul administrativ declarat ilegal.

În susținerea existenței prejudiciului moral, reclamantul a făcut trimitere la actele medicale și raportul de expertiză psihologică extrajudiciară, potrivit cărora suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu a generat suferințe psihice și fizice, inclusiv anxietate, depresie, stres posttraumatic și agravarea stării de sănătate.

În consecință, reclamantul a solicitat admiterea acțiunii, obligarea autorității pârâte la emiterea actului administrativ privind acordarea despăgubirilor morale în cuantum de 800 000 lei și compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată.

În ședința de judecată reclamantul ***** și reprezentantul său, avocata *****, au susținut în fapt și în drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ, în sensul concretizat.

În ședința de judecată reprezentantul DGETS - avocatul *****, a solicitat respingerea acțiunii, invocând temeiurile de fapt și de drept expuse în referința depusă.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privinţa admisibilității acţiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”în special cînd” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

d) respectarea procedurii prealabile;

e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Respectiv, instanța de judecată va analiza fiecare temei de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative în baza criteriilor enunțate.

Având în vedere necesitatea verificării întrunirii condițiilor de admisibilitate, instanța de judecată urmează să stabilească, cu prioritate, tipul acțiunii cu care a fost sesizată.

Din materialele cauzei rezultă că, la data de 12 martie 2025, reclamantul a formulat o cerere prealabilă adresată autorității publice pârâte, prin care a solicitat repararea prejudiciului moral pretins cauzat prin suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu.

Întrucât autoritatea pârâtă nu a comunicat un răspuns la cererea prealabilă, reclamantul a sesizat instanța de judecată la data de 18 aprilie 2025 cu prezenta acțiune în contencios administrativ, concretizată pe parcursul examinării cauzei.

În acest context, instanța reține că acțiunea reclamantului, astfel cum a fost formulată, are natura juridică a unei acțiuni în obligare, întrucât solicitarea reparării prejudiciului moral implică obligarea autorității publice la emiterea unui act administrativ individual corespunzător.

Potrivit art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în vederea obligării autorității publice să emită un act administrativ individual.

a) Referitor la prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului, instanța reține următoarele.

Referitor la prima condiție de admisibilitate a acțiunii în obligare, și anume existența unei cereri adresate autorității publice și a refuzului acesteia de a emite actul administrativ individual solicitat ori a nesoluționării cererii în termenul prevăzut de lege, instanța reține următoarele.

Din materialele cauzei rezultă că, la data de 12 martie 2025, reclamantul a formulat o cerere prealabilă adresată Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a municipiului Chișinău, prin care a solicitat emiterea unui act administrativ individual privind repararea prejudiciului moral pretins cauzat prin suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu. Cererea a fost înregistrată de autoritatea publică, însă aceasta nu a emis un act administrativ de soluționare și nici nu a comunicat reclamantului un răspuns în termenul prevăzut de lege.

În aceste circumstanțe, instanța constată că autoritatea publică a omis să se pronunțe asupra cererii formulate de reclamant, împrejurare care, potrivit dispozițiilor Codului administrativ, echivalează cu un refuz de soluționare a cererii și conferă persoanei interesate dreptul de a sesiza instanța de contencios administrativ prin intermediul unei acțiuni în obligare.

Prin urmare, instanța reține că, în speță, este întrunită prima condiție de admisibilitate a acțiunii în obligare, reclamantul făcând dovada formulării unei cereri către autoritatea publică și a lipsei unei soluții emise în termenul legal.

b) Referitor la cea de-a doua condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ, se apreciază că la caz, competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1) și art.196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

c) Referitor la cea de-a treia condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă că cererea de chemare în judecată înaintată de

reclamant corespunde în totalitate exigențelor privind forma și conținutul, iar careva inadvertențe în acest sens nu au fost constatate și nici invocate de către pîrît.

d) Referitor la cea de-a patra și a cincea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța de judecată reține următoarele.

Potrivit art. 60 alin. (1)-(5) din Codul administrativ, (1) termenul general în care o procedură administrativă trebuie finalizată este de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul general curge de la:

a) data prevăzută în lege pentru exercitarea unei atribuții stabilite;

b) data înregistrării cererii de către autoritatea publică ierarhic superioară sau de cea de control;

c) data înregistrării cererii complete, după caz cu toate actele necesare, sau de la data la care petiția a fost transferată autorității publice competente. Dacă cererea nu este completă, autoritatea publică propune petiționarului să prezinte actele lipsă și stabilește un termen în acest sens.

(3) În cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărârea instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă. Dacă autoritatea publică a anulat un act administrativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care decizia cu privire la anularea actului administrativ ilegal a rămas incontestabilă.

(4) Din motive justificate legate de complexitatea obiectului procedurii administrative, termenul general poate fi prelungit cu cel mult 15 zile. Această prelungire are efect doar dacă este comunicată în scris participanților la procedura administrativă în termen de 30 de zile, împreună cu motivele prelungirii.

(5) În mod excepțional, când în procedura administrativă se înregistrează cazuri de complexitate deosebită care necesită timp pentru prelucrarea documentelor, autoritatea publică poate stabili un termen mai mare pentru finalizarea procedurii administrative, care nu va depăși 90 de zile.

Din prevederile art. 68 din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public rezultă: cauzele care au ca obiect raporturile de serviciu sunt examinate de către instanța de judecată în conformitate cu prevederile Codului administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege o altă procedură.

Din prevederile art. 76 din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public rezultă: dispoziţiile prezentei legi se completează cu prevederile legislaţiei muncii, cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, în măsura în care nu contravin legislaţiei speciale care reglementează activitatea funcţionarilor publici.

Aderent, conform prevederilor art. 332 alin. (1)-(2) Codul muncii, cererea scrisă a salariatului privind repararea prejudiciului material şi celui moral se prezintă angajatorului. Angajatorul este obligat să înregistreze cererea respectivă, s-o examineze şi să emită ordinul (dispoziţia, decizia, hotărîrea) corespunzător în termen de 10 zile calendaristice din ziua înregistrării acesteia, aducîndu-l la cunoştinţă salariatului sub semnătură sau prin altă modalitate care permite confirmarea recepționării/înștiințării. Dacă salariatul nu este de acord cu ordinul (dispoziţia, decizia, hotărîrea) angajatorului sau dacă ordinul (dispoziţia, decizia, hotărîrea) nu a fost emis în termenul prevăzut la alin.(1), salariatul este în drept să se adreseze cu o cerere în instanţa de judecată pentru soluţionarea litigiului individual de muncă apărut (titlul XII)

Potrivit art. 167, alin. (4) Cod administrativ, autoritatea publică emitentă soluționează cererea prealabilă în termen de 15 zile calendaristice. Prevederile art. 60 alin. (2)–(5) se aplică corespunzător.

Din prevederile art. 167, alin. (4) Cod administrativ rezultă că dacă prin cererea prealabilă se solicită și repararea prejudiciului, atunci cererea privind repararea prejudiciului se examinează de autoritatea publică emitentă în procedură administrativă separată.

Astfel, din coroborarea prevederilor art. 60, alin. (3) și art. 167, alin. (4) Cod administrativ rezultă că persoana lezată într-un drept al său prevăzut de lege printr-un act administrativ ilegal poate depune cerere cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin acest act ilegal în termen de 30 zile din data la care hotărîrea instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă, iar cererea respectivă se va examina de autoritatea publică emitentă în procedură administrativă separată.

În conformitate cu reglementările art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

În speță, Hotărârea nr. 3-507/2022, prin care a admis acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamant şi a dispus anularea Ordinului de suspendare nr.nr. 700-p și încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă, a rămas definitivă la 12 februarie 2025 fiind menținută prin decizia Curții de Apel Centru nr. 3a-1381/23 prin care a respins ca neîntemeiat apelul declarat de pârât.

Ulterior, la 12 martie 2025, reclamantul a formulat cerere prealabilă prin care a solicitat emiterea unui act administrativ privind repararea prejudiciului moral pretins cauzat prin suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu.

Din materialele cauzei nu rezultă că autoritatea publică ar fi soluționat cererea în termenul legal prevăzut de art. 60 din Codul administrativ ori în termenul de 10 zile prevăzut de art. 332 din Codul muncii și nici că ar fi dispus prelungirea acestuia în condițiile legii, cu informarea reclamantului.

În aceste circumstanțe, instanța reține că autoritatea publică nu a soluționat cererea reclamantului în termenul legal, fapt ce echivalează cu un refuz tacit și conferă acestuia dreptul de a sesiza instanța de contencios administrativ printr-o acțiune în obligare.

Conform art. 209 alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare şi acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător.

Raportând data sesizării instanței la momentul expirării termenului legal de soluționare a cererii prealabile, instanța constată că acțiunea a fost formulată în interiorul termenului de 30 de zile prevăzut de art. 209 alin. (1) din Codul administrativ.

Prin urmare, instanța reține că reclamantul a exercitat acțiunea în termenul legal, fiind întrunită condiția de admisibilitate prevăzută de lege.

e) Referitor la cea de-a șasea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează revendicarea de către reclamant a unui drept vătămat propriu căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă, instanța de judecată reține următoarele.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Art. 43 alin. (1) din Constituție, stabilește că orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă, precum şi la protecţia împotriva şomajului.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție, rezultă că persoana *vătămată într-un drept* ***al său*** (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Din prevederile art. 20 din Codul administrativ rezultă: dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Din prevederile art. 207, alin. (2), lit. e) Cod administrativ, rezultă că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Prin urmare, reclamantul are dreptul de a sesiza instanța ori de câte ori, dintr-o analiză sumară a circumstanțelor – inclusiv a conținutului cererii, a actelor administrative contestate și a documentelor din dosar – reiese o posibilă atingere adusă unui drept subiectiv. Această probabilitate este prezumată atunci când persoana este destinatarul unui act administrativ individual cu caracter defavorabil sau are calitatea de terț afectat.

Așadar, noțiunea de „revendicare a încălcării” nu se confundă cu cea de „vătămare a dreptului”: prima fundamentează dreptul procesual de a acționa în instanță, iar a doua trebuie dovedită în cadrul fondului cauzei. Stabilirea vătămării este, așadar, o chestiune de fond și nu o condiție preliminară pentru accesul la justiție, în acord cu prevederile art. 6 din CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 39 din Codul administrativ.

În acest context, instanța reține că reclamantul *****, în calitate de destinatar al ordinului de suspendare a raporturilor de serviciu, invocă vătămarea unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, constând în afectarea dreptului la muncă și a posibilității efective de exercitare a funcției deținute, ca urmare a măsurii administrative dispuse de autoritatea pârâtă. Or, deși legalitatea ordinului de suspendare a fost deja supusă controlului judecătoresc și constatată prin hotărâri judecătorești definitive, prezenta cauză vizează exclusiv consecințele juridice ale acestui act, respectiv existența și întinderea prejudiciului moral pretins a fi fost cauzat reclamantului prin aplicarea măsurii de suspendare.

Prin urmare, instanța constată că este întrunită și condiția prevăzută de art. 39 din Codul administrativ privind revendicarea vătămării unui drept prin activitatea administrativă contestată.

Alte motive de inadmisibilitate a acțiunii în baza art.207 Cod administrativ, la caz lipsesc. Astfel, acțiunea este admisibilă.

Temeinicia acţiunii.

Examinând acțiunea depusă, audiind explicațiile participanților la proces și analizând probele administrate, în contextul corelării acestora și în raport cu prevederile legale aplicabile, instanța de judecată, ajunge la concluzia că acțiunea formulată este întemeiată și urmează a fi admisă din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Instanța reține că, în prezenta cauză, obiectul controlului judecătoresc îl constituie angajarea răspunderii patrimoniale a pârâtului pentru emiterea unui act administrativ ilegal. Litigiul vizează examinarea pretențiilor privind repararea prejudiciului moral, prejudiciu care își are izvorul într-un litigiu de muncă soluționat prin hotărâri judecătorești definitive, prin care a fost constatată ilegalitatea actului administrativ de suspendare și au fost stabilite consecințele juridice aferente acestuia.

În procesul examinării cauzei s-a constatat că, prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 26.01.2022 a fost casată parțial hotărârea primei instanțe, fiind admisă pretenția privind

restabilirea reclamantului ***** în funcția de șef al Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a sectorului Buiucani, cu dispunerea încasării salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu. Soluția a devenit irevocabilă prin decizia Curții Supreme de Justiție din 27.07.2022, prin care recursurile declarate au fost respinse ca inadmisibile.

În executarea acestor hotărâri judecătorești, autoritatea publică pârâtă a emis Ordinul nr. 698-p din 01.02.2022, prin care a dispus restabilirea reclamantului în funcție (f.d. 1 dosar administrativ).

În aceeași zi, a fost emis și ordinul nr. 700-p, prin care s-a dispus suspendarea raporturilor de serviciu ale acestuia pe durata desfășurării unei anchete de serviciu (f.d. 2 din dosarul administrativ).

Ulterior, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 27.07.2023, a fost admisă acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamant, fiind anulat Ordinul de suspendare nr. 700-p și dispusă repararea prejudiciului material prin încasarea salariului pentru perioada absenței forțate. Această soluție a fost menținută prin decizia Curții de Apel Centru din 12.02.2025, apelul pârâtului fiind respins ca neîntemeiat. (f.d. 7-36 din dosarul administrativ)

De asemenea, din actele dosarului rezultă că, prin Ordinul nr. 3624-P din 22 noiembrie 2024, raporturile de serviciu ale reclamantului au încetat ca urmare a atingerii limitei de vârstă (f.d. 4 din dosarul administrativ)

Ulterior rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost anulată măsura suspendării, reclamantul prin cererea din 12 martie 2025, a solicitat autorității publice repararea prejudiciului moral pretins a fi fost cauzat prin emiterea actului administrativ ilegal.

În lipsa unui răspuns din partea autorității publicepîrîte, la data de 18 aprilie 2025 acesta a sesizat instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune în obligare.

Înainte de examinarea condițiilor de angajare a răspunderii patrimoniale a autorității publice pentru prejudiciul moral pretins de reclamant, instanța apreciază necesar să se pronunțe asupra argumentelor invocate de pârâtă în apărarea sa, întrucât acestea vizează însăși admisibilitatea și temeinicia pretenției deduse judecății.

Prima facie, instanța reține că susținerile pârâtei referitoare la executarea hotărârilor judecătorești anterioare privind achitarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu, precum și la acordarea unor despăgubiri morale în alte litigii, nu sunt de natură să justifice, prin ele însele, respingerea prezentei acțiuni.

Din actele dosarului rezultă că, prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 03 noiembrie 2023, rămasă definitivă prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2024, autoritatea publică publică a fost obligată să emită actul administrativ individual privind repararea prejudiciului moral cauzat reclamantului prin concedierea ilegală, fiind acordată suma de 50 000 lei cu acest titlu. Totodată, prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 13 august 2025, reclamantului i-a fost acordată suma de 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, suportat ca urmare a neexecutării într-un termen rezonabil a hotărârilor judecătorești pronunțate în litigiile anterioare.

Instanța constată însă că prezenta cauză are un obiect distinct de cel al litigiilor anterior soluționate. Astfel, pretențiile deduse judecății vizează repararea prejudiciului moral pretins a fi fost cauzat prin emiterea Ordinului nr. 700-p din 01 februarie 2022 privind suspendarea raporturilor de serviciu, act administrativ a cărui ilegalitate a fost constatată prin hotărâri judecătorești definitive.

Prin urmare, faptul că reclamantului i-au fost acordate despăgubiri morale pentru alte fapte ilicite, respectiv concedierea ilegală sau neexecutarea în termen rezonabil a unor hotărâri

judecătorești, nu exclude posibilitatea examinării unei pretenții distincte întemeiate pe un alt fapt ilicit generator de prejudiciu. Fiecare fapt ilicit în parte constituie, în principiu, un temei juridic autonom al răspunderii civile delictuale, urmând ca instanța să verifice în prezenta cauză dacă sunt întrunite condițiile răspunderii patrimoniale pentru prejudiciul moral invocat în legătură cu suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu.

De asemenea, instanța apreciază ca irelevant argumentul pârâtei potrivit căruia raporturile de serviciu ale reclamantului au încetat ulterior, la 22 noiembrie 2024, ca urmare a atingerii limitei de vârstă. Încetarea raporturilor de serviciu reprezintă un fapt juridic ulterior emiterii Ordinului nr. 700-p și nu este aptă să înlăture eventualele consecințe prejudiciabile produse prin suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu. Prin urmare, această împrejurare nu influențează examinarea pretenției privind repararea prejudiciului moral pretins a fi fost cauzat de actul administrativ declarat ilegal.

Anterior, instanța de judecată a expus succesiunea faptelor relevante din speță, evidențiind parcursul integral al procedurii administrative, precum și totalitatea operațiunilor și actelor administrative emise în cadrul acesteia. O asemenea prezentare se impune pentru soluționarea corectă a cauzei, întrucât permite evaluarea conduitei autorității publice pârâte în raport cu cadrul normativ aplicabil.

Din perspectivă juridică, nu prezintă relevanță exclusiv rezultatul final al procedurii administrative, ci și modul de desfășurare a acesteia, în condițiile în care eventualele vicii intervenite pe parcursul procesului decizional sunt apte să influențeze legalitatea actului final. Actele și acțiunile descrise anterior se află într-o relație de interdependență și urmează a fi analizate în mod global, iar nu izolat, întrucât etapele inițiale pot produce efecte juridice determinante asupra întregii proceduri administrative.

Totodată, instanța reiterează că, în principiu, persoanele care dețin funcții publice beneficiază de stabilitatea acestora, care poate fi afectată doar în mod excepțional și în condițiile expres prevăzute de lege. În prezenta cauză, reclamantul a fost revocat din funcția deținută, act administrativ care a făcut obiectul controlului judecătoresc anterior. Având în vedere limitele obiectului acțiunii deduse judecății, instanța nu va examina legalitatea revocării în sine, ci se va concentra exclusiv asupra faptelor și conduitei autorității publice survenite ulterior.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **și** *supremației dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat ”Legalitatea” consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea publică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamantul.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afactează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

În prezenta cauză, instanța reține că autoritatea publică nu a emis un răspuns expres la cererea prealabilă formulată de reclamant privind repararea prejudiciului moral. În condițiile nesoluționării cererii în termenul prevăzut de lege, inacțiunea autorității echivalează cu un refuz de soluționare a cererii, susceptibil de a fi supus controlului judecătoresc în cadrul acțiunii în obligare.

Deși, în speță, nu a fost emis un act administrativ individual în formă scrisă, această împrejurare nu împiedică exercitarea controlului judecătoresc. Or, potrivit art. 119 alin. (2) din Codul administrativ, actul administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau *prin comportament concludent*, iar nesoluționarea cererii în termenul legal produce consecințele juridice ale unui refuz al autorității de a se pronunța asupra solicitării adresate.

Totodată, instanța constată că procedura administrativă inițiată prin cererea reclamantului privește exclusiv situația juridică a acestuia, respectiv solicitarea de reparare a prejudiciului moral pretins a fi fost cauzat prin suspendarea ilegală a raporturilor sale de serviciu. Eventuala emitere a actului administrativ individual solicitat produce efecte numai în privința reclamantului *****, fără a aduce atingere drepturilor ori intereselor legitime ale unor terțe persoane.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

În speța de față, având în vedere natura procedurii administrative, nu se constată vreo încălcare sau posibilitate de afectare a drepturilor terților persoane prin procedura administrativă desfășurată de DGETS, ca autoritate emitentă a actului administrativ.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

În speță, procedura administrativă a fost inițiată la cererea reclamantului. Din materialele dosarului administrativ nu rezultă că autoritatea publică ar fi comunicat reclamantului informații privind desfășurarea procedurii administrative ori ar fi întreprins alte măsuri procedurale de informare, astfel cum impun dispozițiile legale incidente.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

În speță, din materialele dosarului administrativ nu rezultă că reclamantul ar fi fost audiat în cadrul procedurii administrative. Cu toate acestea, instanța reține că reclamantul și-a expus în detaliu poziția odată cu depunerea cererii prealabile și a înscrisurilor anexate acesteia, indicând circumstanțele de fapt și temeiurile pe care își întemeiază pretenția privind repararea prejudiciului moral.

Totodată, în conformitate cu art. 123 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Codul administrativ, omisiunea audierii participantului constituie un viciu de procedură susceptibil de a fi înlăturat, audierea putând fi realizată până la finalizarea dezbaterilor judiciare în prima instanță.

În prezenta cauză, reclamantul a avut posibilitatea efectivă de a-și susține pretențiile și de a-și expune poziția în fața instanței, astfel încât eventuala nerespectare a obligației de audiere în procedura administrativă nu este de natură să atragă, prin ea însăși, ilegalitatea soluției ce urmează a fi pronunțată.

În consecință, instanța reține că, din perspectiva garanțiilor procedurale analizate, autoritatea publică pârâtă a acționat în conformitate cu prevederile Codului administrativ, nefiind constatate vicii procedurale esențiale care să influențeze soluționarea prezentei cauze.

II. Referitor la respectarea aspectului *material* al principiului legalității, instanța reține că, în prezenta cauză, nu este chemată să examineze legalitatea unui act administrativ individual, aceasta fiind deja stabilită prin hotărâri judecătorești definitive.

Obiectul litigiului îl constituie verificarea existenței obligației autorității publice de a emite actul administrativ solicitat de reclamant privind repararea prejudiciului moral pretins cauzat prin suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu. În acest scop, instanța va analiza dacă, în raport cu normele de drept material incidente și circumstanțele cauzei, sunt întrunite condițiile legale pentru angajarea răspunderii delictuale a autorității publice și, implicit, pentru admiterea acțiunii în obligare.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, (1) O acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: [...] b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); [...]

În conformitate cu prevederile art. 10 din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Reieșind din dreptul subiectiv al subiectului afectat, care la fel a fost predeterminat de legiuitor și care a fost formulat astfel - orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Instanța reiterează că, în prezenta speță, obiectul controlului judecătoresc îl constituie refuzul Direcției Generale Educație Tineret și Sport de a acorda lui ***** despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat prin ordinul nr. 700-p, prin care s-a dispus suspendarea raporturilor de serviciu ale acestuia pe durata desfășurării unei anchete de serviciu.

Din prevederile art. 68 din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public rezultă: cauzele care au ca obiect raporturile de serviciu sunt examinate de către instanța de judecată în conformitate cu prevederile Codului administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege o altă procedură.

Art. 76 din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public rezultă, stabilește că dispoziţiile prezentei legi se completează cu prevederile legislaţiei muncii, cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, în măsura în care nu contravin legislaţiei speciale care reglementează activitatea funcţionarilor publici.

Prevederile art. 5 lit. k) Codul muncii, printre principiile de bază ale reglementării raporturilor de muncă şi a altor raporturi legate nemijlocit de acestea, ce reies din normele dreptului internaţional şi din cele ale Constituţiei Republicii Moldova, include şi principiul „obligativitatea reparării integrale de către angajator a prejudiciului material şi a celui moral cauzate salariatului în legătură cu îndeplinirea obligaţiilor de muncă”.

La fel, principiul respectiv este regăsit în prevederile art. 9 lit. n) şi 10 lit. p) Codul muncii - „dreptul de bază a salariatului la repararea prejudiciului material şi a celui moral cauzat în legătură cu îndeplinirea obligaţiilor de muncă” şi „obligaţia angajatorului să repare prejudiciul material şi cel moral cauzat salariaţilor în legătură cu îndeplinirea obligaţiilor de muncă”, care îşi găseşte concretizare în normele Titlului XI, Capitolele I şi II ale Codului muncii.

Din prevederile art. 90, alin. (1) și (2) Codul muncii rezultă:

(1) În cazul restabilirii la locul de muncă a salariatului transferat sau eliberat nelegitim din serviciu, angajatorul este obligat să repare prejudiciul cauzat acestuia.

(2) Repararea de către angajator a prejudiciului cauzat salariatului constă în:

a) plata obligatorie a unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă într-o mărime care nu va depăși 12 salarii medii lunare ale salariatului în cazul transferului sau al eliberării nelegitime din serviciu;

b) compensarea cheltuielilor suplimentare legate de contestarea transferului sau a eliberării din serviciu (consultarea specialiștilor, cheltuielile de judecată etc.);

c) compensarea prejudiciului moral cauzat salariatului.

Este de remarcat că prejudiciul moral vizează atingerea drepturilor extrapatrimoniale, neeconomice, ale unei persoane, provenind din afectarea valorilor sau atributelor care definesc personalitatea și integritatea sa.

Din prevederile art. 2006 Cod civil, rezultă:

(1) Prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluţionarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcţie de răspundere din cadrul ei *se repară integral de autoritatea publică*. Persoana cu funcţie de răspundere va răspunde solidar în cazul intenţiei sau culpei grave.

(2) *Persoanele fizice au dreptul să ceară repararea prejudiciului moral cauzat prin acţiunile indicate la alin.(1)*.

(3) Obligaţia de reparare a prejudiciului nu se naşte în măsura în care cel prejudiciat a omis, cu intenţie ori din culpă gravă, să înlăture prejudiciul prin mijloace legale.

(4) În cazul în care o autoritate publică are o obligaţie impusă de un act adoptat în scopul protecţiei contra riscului de producere a unui anumit fel de prejudiciu, ea răspunde pentru prejudiciul de acest fel cauzat sau nepreîntîmpinat prin neexecutarea obligaţiei, cu excepţia cazului cînd autoritatea publică demonstrează că a dat dovadă de diligenţă rezonabilă în executarea obligaţiei.

(5) Autoritatea publică nu răspunde pentru prejudiciul cauzat prin adoptarea unui act normativ sau omisiunea de a-l adopta.

Pentru a angaja răspunderea autorității publice pentru prejudicial nepatrimonial (moral), este necesar să fie întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, și anume:

a) fapta ilicită a autorității publice;
b) existența prejudiciului;
c) legătura de cauzalitate dintre acestea;
d) vinovăția.

În consecință, autoritatea publică este obligată, prin raportare la prevederile art. 2006 Cod civil, să repare integral prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal, incluisiv, prejudiciul moral.

Totodată, obligarea angajatorului la plata prejudiciilor morale este reglementată expres și prin art. 329, alin. (1) din Codul muncii, care prevede că angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material şi cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligaţiilor de muncă, în cazul discriminării salariatului la locul de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel.

Conform art. 330 alin (1) –(2) Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligaţie survine, în particular, în caz de:

a) refuz neîntemeiat de angajare;

b) eliberare ilegală din serviciu sau transfer ilegal la o altă muncă în condițiile art. 90 alin. (2) lit. a);

c) staţionare a unităţii din vina angajatorului, cu excepţia perioadei şomajului tehnic (art.80);

d) - *abrogată;*

e) reţinere a plăţii salariului;

f) reţinere a tuturor plăţilor sau a unora din ele în caz de eliberare din serviciu;

g) răspîndire, prin orice mijloace (de informare în masă, referinţe scrise etc.), a informaţiilor calomnioase despre salariat;

h) neîndeplinire în termen a hotărîrii organului competent de jurisdicţie a muncii care a soluţionat un litigiu (conflict) avînd ca obiect privarea de posibilitatea de a munci. În caz de reţinere, din vina angajatorului, a salariului (art.142), a indemnizaţiei de concediu (art.117), a plăţilor în caz de eliberare (art.143) sau a altor plăţi (art.123, 124, 127, 139, 186, art. 225 alin. (8) etc.) cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întîrziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen.

Potrivit art. 332 din Codul muncii, în mod obișnuit, despăgubirea pentru prejudiciul suferit intervine prin înțelegerea părților. În situația în care angajatorul refuză acordarea acesteia, salariatul păgubit are dreptul să se adreseze instanțelor judecătorești competente pentru a soluționa conflictul de drepturi.

Din analiza actelor cauzei rezultă că, prin Hotărîrea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 27.07.2023 s-a admis acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Direcția Generală Educație Tineret și Sport cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil. S-a anulat actul administrativ individual defavorabil - ordinul nr.700-p din 01.02.2022 ”Cu privire la suspendarea raporturilor de serviciu a dlui *****” și s-a obligat Direcția Generală Educație Tineret și Sport a

Consiliului municipal Chișinău să emită actul administrativ individual favorabil de achitare în beneficiul reclamantului ***** a despăgubirii pentru absența forțată de la muncă pentru perioada: de la data suspendării ilegale din funcție până la data reîncadrării efective în funcție, care însă nu va putea depăși perioada prevăzută de art.90 alin.(2) lit.a) din Codul Muncii, cu achitarea contribuțiilor obligatorii prevăzute de lege. S-a încasat de la Direcția Generală Educație Tineret și Sport a Consiliului Municipal Chișinău în beneficiul lui ***** suma de 10 000 (zece miijlei cu titlu de asistență juridică.

Prin Decizia Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru din 12.02.2025 apelul declarat de Direcția Generală Educație Tineret și Sport a Consiliului Municipal Chișinău, s-a respins. S-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 27 iulie 2023. S-a încasat de la Direcția Generală Educație Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău în beneficiul lui ***** cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în instanța de apel în sumă de 10.000 (zece mii) lei.

Prin urmare, din actele cauzei și circumstanțele stabilite rezultă în mod clar că suspendarea reclamantului din funcție s-a realizat fără temei justificat.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție rezultă că persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi *repararea pagubei*.

Art. 195 din Codul administrativ, stabilește că procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169–171.

În conformitate cu art. 19, alin. (1) Cod civil, *în condițiile legii*, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului *patrimonial* și *nepatrimonial* cauzat astfel.

Din prevederile art. 60, alin. (3) Cod administrativ rezultă că în cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul (s.i.) cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărîrea instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă. Dacă autoritatea publică a anulat un act administrativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care decizia cu privire la anularea actului administrativ ilegal a rămas incontestabilă.

Astfel, reieșind din dispozițiile art.140 din Codul administrativ, cererea privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, poate fi depusă după ce hotărârea instanţei de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă, or, termenul general începe să curgă din această dată.

Prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție și art. 60, alin. (3) Cod administrativ, au fost dezvoltate de legiuitor în art. 2006 din Codul Civil, care reglementează răspunderea pentru prejudiciul cauzat de o autoritate publică sau de o persoană cu funcţie de răspundere.

Potrivit art. 2037, alin. (1) din Codul civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcţie de caracterul şi gravitatea prejudiciului cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie a autorului prejudiciului, dacă vinovăţia este o condiţie a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacţie echitabilă persoanei vătămate.

Instanța reține că obligația de a dovedi existența prejudiciului moral (suferințe psihice sau fizice) revine părții vătămate. În cererea de compensare a prejudiciului moral, reclamantul

trebuie să specifice cine i-a cauzat suferințele, în ce împrejurări, prin ce acțiuni sau inacțiuni și cum s-au manifestat acestea.

La stabilirea despăgubirilor pentru prejudiciul moral, instanțele pot lua în considerare atât evaluarea subiectivă a gravității suferințelor, cât și date obiective care le atestă. În mod particular, se apreciază: importanța drepturilor extrapatrimoniale și a bunurilor personale (viața, sănătatea, libertatea, inviolabilitatea locuinței, secretul personal și familial, onoarea, demnitatea, reputația profesională etc.); intensitatea suferințelor suportate de persoana vătămată (lipsirea de libertate, vătămări corporale, decesul rudelor, pierderea sau diminuarea capacității de muncă etc.); precum și modul de vinovăție al persoanei care a cauzat prejudiciul (intenție, imprudență), atunci când prezența acesteia este relevantă pentru repararea prejudiciului. Instanțele pot lua în considerare și alte circumstanțe doveditoare relevante, reflectate în actele pricinii.

În contextul litigiilor publice de muncă, cum este și cazul de față, prejudiciul moral nu doar se prezumă, ci există în mod cert, art. 2006, alin. (2) Cod civil, reglementînd expres dreptul persoanei vătămate la repararea acestuia, având în vedere caracterul social pronunțat al relațiilor publice de muncă. Astfel, încălcarea drepturilor unui funcționar public afectează adesea poziția acestuia în colectiv și creează stări de frustrare, iar diferența de statut social între autoritatea publică și funcționarul public accentuează acest efect.

În speța dedusă judecății, netemeinicia suspendării reclamantului din funcția de șef al Direcției educație, tineret și sport sect. Buiucani a fost constatată atât de instanța de fond, prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 27.07.2023, cât și de Curtea de Apel Centru, prin Decizia din 12.02.2025.

Din considerentele acestor hotărâri rezultă că Ordinul nr. 700-p din 01 februarie 2022 a fost emis cu încălcarea normelor imperative ale Legii nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, ale Regulamentului cu privire la comisia de disciplină, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 201/2009, precum și ale principiilor consacrate de Codul administrativ.

Instanțele au reținut că suspendarea raporturilor de serviciu a fost dispusă în contextul inițierii unei anchete de serviciu privind fapte pretins săvârșite de reclamant în perioada anilor 2019–2020, deși, la momentul inițierii anchetei, termenul legal pentru aplicarea unei eventuale sancțiuni disciplinare era deja expirat. În aceste condiții, autoritatea publică nu a demonstrat existența condițiilor prevăzute de art. 53 lit. b) din Legea nr. 158/2008, respectiv că exercitarea în continuare a atribuțiilor de către reclamant ar fi fost de natură să afecteze desfășurarea obiectivă a anchetei sau rezultatele acesteia.

Totodată, s-a constatat că ancheta de serviciu nu a fost desfășurată cu respectarea exigențelor procedurale stabilite de legislația specială. Autoritatea nu a constituit în mod corespunzător grupul de lucru însărcinat cu efectuarea anchetei, nu a întocmit raportul și concluziile prevăzute de Regulament, nu a asigurat audierea reclamantului și exercitarea efectivă a dreptului acestuia la apărare și nici nu a finalizat ancheta în termenele legale. Or, respectarea acestor termene constituie o garanție împotriva exercitării arbitrare a puterii disciplinare și o condiție esențială a legalității măsurii suspendării.

De asemenea, instanțele au reținut că măsura suspendării a lipsit reclamantul, în mod nejustificat, de posibilitatea exercitării funcției publice, fiind contrară principiului proporționalității consacrat de art. 29 din Codul administrativ. Un element relevant al conduitei autorității publice l-a constituit și faptul că, în aceeași zi în care reclamantul a fost repus în funcție în executarea unei hotărâri judecătorești definitive, a fost emis ordinul de suspendare a raporturilor sale de serviciu. S-a apreciat că o asemenea conduită a avut ca efect golirea de

conținut a hotărârii judecătorești de repunere în funcție, mimând executarea acesteia și lipsindu-l pe reclamant de posibilitatea efectivă de a beneficia de dreptul recunoscut prin hotărârea irevocabilă.

În consecință, instanțele au concluzionat că Ordinul nr. 700-p din 01 februarie 2022 a fost emis cu încălcarea gravă a normelor materiale și procedurale aplicabile, precum și a garanțiilor procesuale conferite reclamantului de legislația administrativă, constatând caracterul nelegal și abuziv al măsurii suspendării raporturilor de serviciu.

Astfel, instanța apreciază ca neîntemeiate susținerile autorității publice pârâte potrivit cărora reclamantul nu ar fi demonstrat existența, gravitatea și întinderea prejudiciului moral pretins. Împrejurarea că reclamantul a beneficiat anterior de plata salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu, precum și de despăgubiri morale acordate în cadrul altor litigii, nu este de natură să excludă posibilitatea reparării prejudiciului moral pretins a fi fost cauzat prin suspendarea nelegală a raporturilor de serviciu. Aceste despăgubiri au avut un temei juridic distinct și au vizat alte fapte ilicite, neputând conduce, prin ele însele, la concluzia inexistenței prejudiciului invocat în prezenta cauză.

În speță, instanța acordă relevanță împrejurării că autoritatea publică, în aceeași zi în care a emis ordinul de restabilire a reclamantului în funcție, în executarea unei hotărâri judecătorești definitive, a dispus și suspendarea raporturilor sale de serviciu prin Ordinul nr. 700-p din 01 februarie 2022. O asemenea conduită vădit ilegală a avut ca efect lipsirea reclamantului de posibilitatea efectivă de a beneficia de dreptul recunoscut prin hotărârea judecătorească irevocabilă, transformând executarea acesteia într-un demers pur formal.

În aceste circumstanțe, reclamantul, în calitate de funcționar public repus în funcție printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, era îndreptățit să se aștepte, în mod legitim, la exercitarea efectivă și stabilă a funcției sale, precum și la respectarea, de către autoritatea publică, a obligației de executare cu bună-credință a hotărârilor judecătorești și a principiului securității raporturilor juridice.

Emiterea imediată a Ordinului nr. 700-p a compromis realizarea efectivă a dreptului recunoscut prin hotărârea judecătorească definitivă, lipsindu-l pe reclamant de posibilitatea exercitării funcției în care fusese repus, în condițiile în care litigiile anterioare au durat în timp, iar reclamantul a fost privat o perioadă îndelungată de posibilitatea de a se manifesta ca specialist și de a munci, aceste împrejurări fiind relevante la aprecierea existenței și întinderii prejudiciului moral invocat.

Aderent, instanța reține că existența și intensitatea suferințelor psihice invocate de reclamant sunt susținute și de Raportul de expertiză extrajudiciară nr. 108 din 28 octombrie 2024, întocmit de Biroul individual de expertize judiciare „Bulgaru Ala”. (f.d. 34-55, 138-158).

Potrivit concluziilor raportului, suspendarea ilegală a raporturilor de serviciu, dispusă prin Ordinul nr. 700-p din 01 februarie 2022, a constituit un factor psiho-traumatizant care a determinat apariția unor manifestări de ordin psihologic și somatic. Expertul a constatat că reclamantul a dezvoltat stări persistente de anxietate și depresie, simptome specifice stresului post-traumatic, dificultăți de concentrare, iritabilitate și afectarea echilibrului emoțional. Totodată, s-a reținut existența unor manifestări fizice asociate stresului psihic, inclusiv cefalee recurentă, radiculopatie și agravarea diabetului zaharat.

Raportul de expertiză concluzionează că evenimentele generate de suspendarea ilegală a reclamantului din funcție au produs un grad foarte ridicat de prejudiciere morală, cu repercusiuni semnificative asupra stării sale psihice, a sănătății și a vieții personale.

Aceste concluzii sunt coroborate și de înscrisurile medicale anexate la dosar, din care rezultă că, în perioada anilor 2022–2024, reclamantul a necesitat internări repetate în instituții medicale, pe fondul agravării stării sale de sănătate. Materialul probator relevă că acesta a prezentat manifestări depresive și anxioase, simptome de stres psihologic accentuat, dificultăți de concentrare, precum și afecțiuni somatice agravate, inclusiv cefalee, radiculopatie și dezechilibrarea diabetului zaharat (f.d. 57-64).

Prin urmare, instanța apreciază că probele administrate în cauză confirmă existența unor suferințe morale reale și efective, depășind nivelul unor simple trăiri subiective de nemulțumire, acestea fiind în legătură cauzală cu emiterea Ordinului nr. 700-p din 01 februarie 2022, declarat ulterior ilegal prin hotărâri judecătorești definitive.

În lumina celor expuse, instanța constată netemeinicia refuzului autorității pârâte de a repara prejudiciul moral solicitat de reclamant prin cererea depusă la 12 martie 2025. Din materialele cauzei rezultă că autoritatea pârâtă nu a oferit un răspuns motivat în conformitate cu exigențele legale, nu a indicat temeiuri juridice apte să justifice respingerea solicitării și a examinat superficial circumstanțele de fapt relevante, cu nerespectarea principiilor legalității, motivării și bunei administrări în cadrul procedurii administrative.

Or, conduita autorității pârâte se circumscrie unei încălcări a obligațiilor ce îi revin potrivit Codului administrativ, prin raportare la dreptul reclamantului de acces la o procedură administrativă efectivă și la soluționarea în termen și în mod motivat a cererilor sale.

În aceste condiții, instanța reține că reclamantului ***** i-a fost afectat un drept subiectiv personal-nepatrimonial, respectiv dreptul la muncă și la exercitarea efectivă a funcției deținute, precum și dreptul la stabilitate profesională, fiind dovedită existența unor suferințe morale de natură psihică, materializate prin anxietate, stres, frustrare și disconfort emoțional, în legătură cauzală cu emiterea Ordinului nr. 700-p din 01 februarie 2022.

Din prevederile art. 19, alin. (4) Cod civil rezultă că pierderea şansei se repară doar dacă ea constă în dispariţia actuală şi certă a unei eventualităţi favorabile. Mărimea acestui prejudiciu corespunde şansei pierdute şi nu poate fi egală cu avantajul care ar fi rezultat din şansă dacă ea se materializa.

La caz, reclamantul pe durata examinării cauzei de restabilire în cîmpul muncii ca effect al anulării Ordinului nr. 700-p din 01 februarie 2022 „Cu privire la suspendarea raporturilor de serviciu ale dlui *****” a împlinit vîrsta de pensionare, iar autoritatea publică a încetat raporturile de serviciu cu reclamantul în virtutea acestui fapt.

Prin urmare, chiar dacă Ordinul nr. 700-p din 01 februarie 2022 „Cu privire la suspendarea raporturilor de serviciu ale dlui *****” a fost anulat ca fiind ilegal de către instanțele de judecată, reclamantul a pierdut șansa de a se mai restabili în funcția pe care a ocupat-o și prin aceasta el a ratat șansa de a beneficia de o satisfacție echitabilă în rezultatul cîștigării dosarului privind contestarea Ordinului nr. 700-p din 01 februarie 2022 „Cu privire la suspendarea raporturilor de serviciu ale dlui *****”.

Această circumstanță, este una determinantă în viziunea instanței de judecată, de rînd cu cele expuse mai sus, pentru cuantificarea despăgubirilor acordtate pentru prejudiciul moral cauzat reclamantului prin Ordinul ilegal nr. 700-p din 01 februarie 2022 „Cu privire la suspendarea raporturilor de serviciu ale dlui *****”.

Ținând cont de intensitatea și durata acestor suferințe, de circumstanțele concrete ale cauzei, precum și de criteriile de echitate și proporționalitate, de faptul că reclamantul a pierdut irevocabil șansa de a se mai încadra în cîmpul muncii ca efect al emiterii actului administrativ ilegal, instanța de judecată consideră întemeiată pretenția privind acordarea în beneficiul

reclamantului a despăgubirilor pentru prejudiciul moral cauzat prin emiterea actului administrativ individual defavorabil ilegal - Ordinului nr. 700-p din 01 februarie 2022 „Cu privire la suspendarea raporturilor de serviciu ale dlui *****”, în sumă de 800 000 (opt sute mii) lei.

O asemenea mărime a despăgubirii pentru prejudiciul moral cauzat reclamantului, în viziunea instanței de judecată, este aptă să ofere acestuia o satisfacție echitabilă, pe de o parte, iar pe de altă parte, prin aceasta se va asigura realizarea practică a funcției preventiv-educative a răspunderii civile delictuale față de autoritatea publică pîrîtă, descurajînd-o, pe viitor, să acționeze de o manieră batjocoritoare față de funcționarii publici restabiliți în funcție, prin desconsiderarea principiilor de bază ale statului de drept, ignorînd caracterul obligatoriu al actelor judecătorești de dispoziție.

În ceea ce privește solicitarea reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată, din probatoriul prezent în dosar rezultă că ***** a fost reprezentat în proces de avocații BAA ”Soțchi&Partners”, efectuându-se, în beneficiul biroului, plata serviciilor de asistență juridică în cuantum de 15.000 lei, conform bonului de plată seria/nr. DAA 57074211 din 25 februarie 2025 (f.d. 4).

Totodată, cheltuielile suportate pentru efectuarea raportului de expertiză psihologică nr. 108 din 28.10.2024, sunt confirmate prin bonul de plată seria/nr. DAA din 19 septembrie 2024 (f.d. 137).

Codul de procedură civilă instituie reglementări esenţiale referitoare la cheltuielile de judecată astfel, prin Capitolul VII „Cheltuieli de judecată” (art. 82- 99) statuiază că cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei, legislaţia naţională divizează cheltuielile de judecată în două categorii: cheltuieli de procedură (taxa de stat și taxă de timbru) şi Cheltuieli de judecare a cauzei (onorariile, sumele cuvenite martorului, expertului, interpretului etc.).

În conformitate cu art. 94 alin (1) din Codul procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată.

Conform art. 5 alin. (1) al Legii nr.1260 din 19.07.2002 cu privire la avocatură, orice persoană are dreptul să îşi aleagă în mod liber avocatul pentru a fi consultată şi reprezentată de acesta în materie juridică.

Potrivit art. 63 alin. (4) din Legea nr.1260 din 19 iulie 2002 cu privire la avocatură, cheltuielile suportate de client în legătură cu acordarea de către avocat a asistenţei juridice la apărarea drepturilor şi intereselor lui legitime în cauzele penale, civile şi administrative urmează a fi compensate integral şi proporţional cerinţelor admise (respinse) de partea adversă.

Aşadar, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

Raportând normele procedurale menționate anterior la circumstanțele speței și având în vedere soluția pronunțată, instanța consideră oportun să oblige Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a Consiliului mun. Chișinău să achite în beneficiul reclamantului ***** suma de 15.000 lei (cincisprezece mii lei), cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, cuantum pe care instanța îl apreciază ca fiind real, necesar și rezonabil.

De asemenea, având în vedere admiterea acțiunii, instanța constată necesitatea încasării sumei de 10.000 lei (zece mii lei) cu titlu de cheltuieli pentru raportul de expertiză, în conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se admite acțiunea în contencios administrativ înaintată de *****.

Se obligă Direcția Generală Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău să emită un act administrativ individual favorabil privind repararea prejudiciului moral în sumă de 800 000 (opt sute mii) lei cauzat reclamantului ***** prin emiterea Ordinului ilegal nr. 700-p din 01 februarie 2022 ”Cu privire la suspendarea raporturilor de serviciu a dlui *****”.

Se încasează de la Direcția Generală Educație, Tineret și Sport a Consiliului municipal Chișinău, cu sediul în mun. Chișinău, str. M. Dosoftei, 99 în beneficiul reclamantului *****, IDNP *****, domiciliat în mun. Chișinău, or. *****, str. *****, 9 cheltuieli de judecată sub forma cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 15 000 (cincisprezece mii) lei și cheltuieli pentru efectuarea raportului de expertiză psihologică în sumă de 10 000 (zece mii) lei, în total suma de 25 000 (douăzeci și cinci mii) lei.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU